

Данас, десет година пошто је „Милосрдни анђео“ напалм и касетним бомбама „оплемењеним“ осиромашеним ураном засуо моју домовину, они су нам најбољи пријатељи.

Опростили су нам што су нас тукли, бомбардовали и убијали. Што су покушали да у нама убију и душу и понос и идентитет. А данас, они су нама најбољи пријатељи. Нуде нам светлу перспективу, сигурну будућност, безбрижност у Србији у границама „београдског пашалука“. Једноставно, без њих не можемо иако нам, то зна свако дете, раде о глави, држави и физичком опстанку.

Кратко нам је памћење, а као да је било јуче. Та среда, 24. март 1999. године. Негде око осам сати увече. „Милосрдни анђео“ долетео је из пакла, на крилима НАТО пакта, под диригентском палицом Солане и „првих виолина“ Кларка, Олбрајтове, Клинтонa... И свима смо им опростили!

Уосталом, шта има да им се замери, па неки врли, потоњи господари овог простора здушно су их звали, позивали и молили – бомбардујте нас, за наше добро... А њима није требало рећи два пута. И бомбардовали су пуних 78 дана. Могли су они и дуже. Можда нису хтели, а можда су увидели да су толико грешни, па су преплашени сопствене бескрупулозности и моћи устукнули. А можда их је само ошинула Божја мисао – „опрости им, не знају шта раде!“

И са нашег неба су тог седамдесет и осмог дана нестале утваре остављајући за собом пустош, смрт и незнање.

После су на крилима „Милосрдног анђела“ долетели неки нови људи. Међу њима и они који су ту пошаст и авет призивали и који су их потом амнестирали, опраштајући им и окривљујући неке друге. Срби су постали криви за све и само зато што су се – бранили.

И десет година после, неки из тог ешалона, који је шуровао са онима који су покушали да затру сваки траг овог народа, траже кривце. Где друго, него међу нама, и чудом се чуде када се само спомене реч патриотизам или, не дај Боже, гласно изговоре имена оних којима смо опростили што су нас за – наше добро убијали.

Међу нама смо нашли кривце и оне који су криви и оне који су прави. По методологији Хашког трибунала. Многи труну у затворима зарад чињења и нечињења, криви и невини, мање или више, али не и засигурно онолико колико су криви они који су, пркосећи правди и праву, аргументом силе и моћи – убијали. Сами себи су дали за право да су у праву и да им нико и ништа не може. Уосталом, показали смо им и сами да им ништа не можемо и нећемо. Па они су наши добротвори.

Данас, 10 година после, с горчином и тугом сећамо се почетка апокалипсе. Надали смо се, када је после 78 дана утихнула и последња НАТО бомба, да је то крај патњама, понижењима, сузама... Као и много пута до сада – преварили смо се. Дајући за право доказаним људомрзцима, опраштајући им неопростиво, отворили смо Пандорину кутију даљег пропадања, растакања и понижења.

То што по кадкад бљесне нека варница, нека искра српске проицљивости, менталитета вечног борца, људи који се не мире, то је само дах и одјек неких прошлих времена. Времена у којима се над нама нада вијорила као застава и када смо веровали да је човек оно највредније и да су сви људи по својој природи једнаки.

И 10 година и 78 дана после чекају нас још многа искушења. Неки „Милосрдни анђео“ седи, злурадо се кезећи, шћућурен негде у сенци „владалаца света“. Оних којима идемо на подворење подвијена репа. А они, моћни и безобзирни ишчекују да, можда поново као и почетком 1999. године, добију миг одавде, или им једноставно дозлогрди чекање да се догоди да Србима још једном падне на памет да буду пркосни и храбри и дозволе себи да се – бране!

Опростили су нам што су нас убијали. И ми смо, изгледа, опростили све њима! Или се само правимо да смо заборавили оно што се заборавити не може?